

Perníková chaloupka

Natálie Bartáková

Bydlela jsem v malé, ale přesto útulné chaloupce. Byl chladný večer. Seděla jsem u stolu a nejdnou jsem uslyšela divné zvuky, které se ozývaly z venku. Šla jsem k perníkovému oknu a otevřela jsem ho. Na zemi jsem uviděla drobečky z perníku. „Kdo mi to loupe můj perníček?!“ Chvíli bylo ticho, ale pak se ozval tenký hlásek. „To nic, to jenom větříček.“ Zalezla jsem tedy zpátky. Po chvíli jsem znovu uslyšela ten divný zvuk. Vykoukla jsem tedy zas z perníkového okna. „Kdo mi to tu loupe můj perníček?!“ Znovu a zas se mi dostalo stejné odpovědi. „To nic, to jenom větříček.“ Zavřela jsem tedy okno. Po chvíli se už po třetí ozval ten zvuk. Vyšla jsem ze dveří a uviděla jsem dvě malé děti, jak se cpou perníkem. Chytla jsem je za paže a odvedla je do své chaloupky.

Jelikož jsem neměla pokoj pro hosty, musela jsem je zavřít do klece. Dala jsem jim něco k jídlu. Pořád mě ty malé děti otravovaly, tak jsem jim pohrozila, že jestli nepřestanou, sním je! Ale nejsem přeci kanibal. Udělala jsem si z nich jenom legraci, aby přestali, ale děti začaly zase otravovat. Odemkla jsem klec a odvedla jsem je k peci. „Tak a teď si Mařenko sedni na tu lopatu.“ Mařenka se na mě podívala. „Ale já nevím, jak se na takovou lopatu sedá. Ukažte nám to prosím.“ Řekla jsem jim, ať podrží lopatu. Děti ji držely a já jsem se nestihla ani pohodlně usadit a děti mě hodily do pece.

Tohle jsem si přece za svoji pohostinnost nezasloužila. Kdyby řekly, že chtějí perníček, protože mají hlad, taky bych jim dala a tohle se vůbec nemuselo stát.

Ježibaba z perníkové chaloupky

Kristýna Macounová

Ve své chaloupce žiji už dlouho a jednou jsem se dozvěděla, že po lesích chodí nějakí dva lidé a loupají perníčky z chaloupek, jako je tahle.

Už bylo pozdě odpoledne, proto jsem se chystala na nějakou kratší přestávku, když v tom jsem uslyšela nějaké zvuky ze střechy. Věděla jsem, že to jsou ti lidé, proto jsem na nic nečekala a připravená jsem vyběhla ven. Už jsem chtěla začít proklínat, ale uviděla jsem dvě malé děti, které vypadaly hladově, tak jsem si řekla, že je pozvu domů a tam jim dám za vyučenou, protože přece jen se z chaloupek loupat nesmí.

Zeptala jsem se jich, jestli nemají hlad a jestli se nechtějí jít ohřát. Děti řekly, že ano, proto jsem je pustila dovnitř a dala jsem jim nějaký perník.

Chvilku jsem si s nimi povídala a rozhodla se, že už je čas, abych je trochu postrašila.

Jeníček vypadal hladově, tak jsem ho poslala do spíže pro další perníček a mezitím jsem Mařenku zavřela do klece.

Nějaká ta chvíle uplynula a řekla jsem si, že už to bude asi dost a měla bych Jeníčka a Mařenku pustit. Otevřela jsem a ještě jsem jim řekla, že je naučím péct perníček, aby příště nehladověli.

Už jsem chtěla dát těsto do pece, ale má kočka začala mňoukat, proto jsem se otočila a v tu chvíli se mne děti pokusily strčit do pece. Naštěstí Jeníček s Mařenkou nebyli dostatečně silní, aby mne tam strčili. Chvíli jsem se z toho vzpamatovávala. Co by se mohlo asi stát, kdyby se jim to povedlo? Myslím, že by to určitě nedopadlo dobře.

Když už jsem se uklidnila, rozhlédla jsem se po chaloupce a nikde nikdo. Jeníček s Mařenkou utekli.

Ježibaba

Michaela Opluštilová

Všechno to začalo při mé ranní kávě. Slyšela jsem různé mlaskání a kousání, a když jsem vyšla ven, ti malý neřádi mi ožírali dům.

Tohle já si přece nenechám líbit. Děti v téhle době nemají vůbec žádné vychování. Tu holku jsem tedy trošku zapráhla, aby se uměla hýbat. Na řetěz jsem jí dala jenom proto, že chtěla utéct. Musí mi přece splatit to, co mi snědla a já na stará kolena jí nebudu honit po lese.

Ten kluk to už byla jiná. Nejen že on k tomu navedl tu holku, ale sežral toho i mnohem víc.

Zavřela jsem ho tedy do spíže a pravidelně ho krmila. Ať se radši udává! Je možná pravda, že jsem ho mohla nechat uklidit chaloupku také, ale to jídlo mu dokonce více prospělo.

Když už mi ani ty perníčky nechtěl jíst, rozhodla jsem se uvařit nějakou lepší baštu. Polínka jsem si sama připravila, v peci zatopila no a zničehonic, mi přišla rána do hlavy.

Než jsem se pořádně rozkoukala, ty nevděční parchanti mě strčili do pece.

Krmila jsem je, připravovala na život a oni se mnou takhle vypekli. Všechno jsem to dělala samozřejmě z lásky a oni mě podvedli.

Možná, kdybych je hned na začátku třeba proměnila v žáby, nemusela jsem skončit v peci.

Obhajoba Ježibaby

Bára Klauzová

Bydlím v lese dlouho, předlouho a chaloupka je můj domov.

Jednou ale slyším podivné zvuky. Jdu ven, kouknu kolem a nikdo nikde, tak jdu zpátky. Ale zase něco slyším. Jdu opět ven a uvidím malého kluka a na střeše holku. Vynadala jsem jim, ale hned na to jsem je pustila dovnitř, a dala jim najíst, aby neměli hlad.

Jedli jak pominutí a já běhala a vařila, aby se najedli.

Když už neměli hlad, tak jim zase byla zima. Zatopila jsem v krbu, aby se ohřáli, ale jim to nestačilo. Byla jim furt zima. Zatopila jsem víc.

Když kamna hořela, jak mohla nejvíc, řekla jsem dětem, ať si tedy sednou na lopatu, že jim pak bude teplo. Oni ale nevěděli jak, tak jsem jim to musela ukázat. A pak mě za to všechno hodili do té pece.

Já hloupá jim naletěla.